

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **H. Ö.**, narozena X,
státní příslušnost Turecká republika,
t. č. pobytem v Pobytovém středisku Bělá – Jezová,
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 2023, č. j. KRPU-209297-38/ČJ-2023-040022,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 12. 2023, č. j. KRPU-209297-38/ČJ-2023-040022, **se zrušuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 2023, č. j. KRPU-209297-38/ČJ-2023-040022, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyně podle § 124 odst. 4 ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobkyně.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť o něm žalovaný neměl rozhodovat, a to s ohledem na níže uvedené rozhodnutí a rovněž nebyly naplněny zákonné důvody pro jeho vydání.
3. Žalobkyně sdělila, že v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová (dále jen „ZZC“) podala žádost o mezinárodní ochranu, o níž Ministerstvo vnitra vydalo sdělení ze dne 30. 11. 2023, podle něhož nemělo být přistoupeno k zajištění žalobkyně podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobkyně je zranitelnou osobou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Ministerstvo vnitra současně požádalo o propuštění žalobkyně ze ZZC a o její přemístění do pobytového střediska, kde s ní bude vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to společně s osobami, které jsou s ohledem na rodinné vazby společně s žalobkyní ubytovány v ZZC.
4. Dále namítala, že žalovaný nesprávně posoudil nezbytnost zajištění žalobkyně s jejími nezletilými dětmi a nemožnost využití mírnějších prostředků, přičemž napadené rozhodnutí zdůvodnil obecnými úvahami, aniž by se zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobkyně a jejich nezletilých dětí. Žalovaný rezignoval na své zákonné povinnosti, když předjímal, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebude vyhověno a že žalobkyně bude společně s její rodinou vyhoštěna.
5. Žalobkyně uvedla, že žalovaný nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem zdůvodnil délku uloženého zajištění. Samotné zajištění žalobkyně považuje za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života sebe a svých dětí. Zajištění je nezákonné rovněž proto, že protiprávní jednání žalobkyně nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala nezbytnost jejího zajištění. Naopak byly dány okolnosti pro uplatnění mírnějších prostředků, a to zejména uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, avšak žalovaný k hodnocení možnosti uložení zvláštního opatření vůbec nepřistoupil a současně nerespektoval rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 11. 2023. Žalobkyně podotkla, že samotný nelegální vstup a pobyt cizince na území České republiky jako důvod pro zajištění nemůže obstát, neboť se jedná o institut *ultima ratio*. Je tedy nutné přihlédnout ke všem okolnostem daného případu. O zajištění nelze rozhodnout zejména tehdy, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit, jako je tomu v nyní posuzovaném případě, kdy v době vydání napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra nerozhodlo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
6. V posuzované věci bylo rovněž nutné brát ohled na nejlepší zájem dítěte a zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť napadené rozhodnutí nezletilé děti žalobkyně nepřímým způsobem ovlivnilo, k čemuž žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-36. Ohled na nejlepší zájem dítěte je nutné brát v potaz i při určování samotného zařízení sloužícího k zajištění nezletilých cizinců, v němž musí být zajištěno samostatné ubytování rodiny s vhodnými podmínkami pro děti, volnočasové aktivity pro děti a jejich pečovatele, nepodrobování dospělých ponižujícímu zacházení před dětmi, a to s ohledem na zákaz krutého, nelidského a ponižujícího zacházení dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.). Podle žalobkyně došlo v posuzovaném případě k porušení uvedeného čl. 3, neboť zajištění dětí žalobkyně mělo negativní dopad do jejich práv a na jejich zdravý vývoj.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Žalobkyně uvedla, že délka zajištění musí být transparentně a přezkoumatelně zdůvodněna, což v napadeném rozhodnutí chybí. Napadené rozhodnutí obsahuje pouze vágní a obecné informace, které jsou žalovanému známy z běžné praxe. Při rozhodování je třeba přihlídnout k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění za současného respektování oprávněných zájmů cizince a dbaní přiměřenosti zásahu do soukromého života. Konstatovala, že žalovanému sdělila svoji totožnost a spolupracovala, a proto měla být doba zajištění stanovena v kratším rozsahu.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření zrekapitulovala průběh správního řízení a cesty žalobkyně ze země původu až do Česka, přičemž zdůraznila, že cílem žalobkyně je dostat se za příbuznými do Německa. Žalovaná uvedla, že rozhodnutími ze dne 23. 11. 2023 byla žalobkyně zajištěna za účelem správního vyhoštění a rovněž bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí ze dne 2. 12. 2023 žalovaná vydala, neboť byly naplněny následující zákonné důvody – žalobkyně byla zajištěna dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ZZC, Ministerstvo vnitra nerozhodlo o zajištění žalobkyně dle zákona o azylu, žalobkyně mohla o mezinárodní ochranu požádat dříve, než byla zajištěna v ZZC a existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podala s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaná podotkla, že vydání napadeného rozhodnutí bylo podmíněno vydáním předchozího rozhodnutí o zajištění žalobkyně ze dne 23. 11. 2023 dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že v rámci napadeného rozhodnutí odkazuje právě na rozhodnutí o zajištění ze dne 23. 11. 2023, v němž bylo podrobně zkoumáno užití zvláštních opatření zejm. na str. 6 a 7, přičemž byl učiněn závěr, že jich použít nelze. Žalovaná napadené rozhodnutí vydávala za nezměněných okolností oproti stavu při vydávání rozhodnutí ze dne 23. 11. 2023, jelikož v mezidobí byla žalobkyně zajištěna v ZZC. Opět došla k závěru, že bylo nutné přistoupit k zajištění, a to především na str. 4 a 5. Užití zvláštních opatření bylo vyloučeno především proto, že žalobkyně si nemohla na území České republiky zajistit ubytování, kde by se zdržovala nebo hlásila policii, ani neměla dostatek prostředků na složení předpokládaných nákladů správního vyhoštění.
9. Žalovaná nezpochybnila postavení žalobkyně jako zranitelné osoby, avšak uvedla, že postavení zranitelné osoby samo o sobě nevylučuje její zajištění, k čemuž poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 223/2017-27. Žalovaná pokračovala, že žalobkyně v žalobě neuvedla, jaké konkrétní negativní okolnosti zajištění zejména s ohledem na nezletilé děti byly protiprávní, tedy neuvedla konkrétní důvody, proč by ZZC bylo nehodné pro zranitelné osoby vymezené čl. 3 bodem 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Podle žalované je ZZC vhodné i pro zajištění cizinců doprovázených velmi malými dětmi jako má žalobkyně, a to např. s ohledem na vybavení, zajištění volnočasových aktivit a lékaře.
10. K uložené délce zajištění žalovaná uvedla, že v případě rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit devadesát dnů. Žalovaná podotkla, že srozumitelně a logicky vysvětlila, proč uložila zajištění v délce šedesáti dnů, neboť popsala potřebné úkony a jejich časovou náročnost, které bude nutné v dané době učinit – opatření náhradního cestovního dokladu, opatření letenky, zajištění policejní eskorty, domluvení převzetí cizince domovským státem. Délka zajištění byla ovlivněna i tím, že žalobkyně se úmyslně zbavila

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svého cestovního dokladu, aby znesnadnila své navrácení do země původu. Nebýt tohoto účelového jednání, doba zajištění by byla stanovena kratší. Žalovaná poukázala na předběžnou povahu napadeného rozhodnutí, jehož účelem je úspěšná realizace správního vyhoštění, tedy zabránění skrývání se a vyhýbání se realizaci správního vyhoštění. S ohledem na předběžnou povahu napadeného rozhodnutí žalovaná při svém rozhodování vycházela z dosud nekompletní spisové dokumentace. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně byla dne 22. 11. 2023 v 9:30 hodin zajištěna Policií České republiky na hraničním přechodu Petrovice – Bahratal poté, co byla české straně předána policejními orgány Německa, neboť byl dán důvod se domnívat, že žalobkyně vstoupila na území nebo zde pobývala neoprávněně, jelikož nepředložila žádný cestovní doklad ani oprávnění k pobytu, ale toliko identifikační průkaz Turecka. Téhož dne bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění a proveden výslech za přítomnosti tlumočníka do kurdského jazyka. Do protokolu o výslechu žalobkyně především sdělila, že cestovala společně se svým manželem a čtyřmi syny do Hannoveru v Německu, kde chtěli požádat o azyl. Uvedla, že cestovní doklad odevzdala převaděčům v Srbsku, přičemž si byla vědoma, že na území Evropské unie mohla legálně pobývat toliko s platným cestovním dokladem a vízem či pobytovým oprávněním. Žalobkyně sdělila, že z Turecka vycestovali letecky do Srbska, poté pěšky prošli dírou v plotě do Maďarska a došli až na Slovensko, kde nastoupili na vlak do Bratislavy, odkud je odvezlo vozidlo až do Německa, odkud pak byli vráceni do Česka. Z Turecka odešli kvůli tamní špatné politické situaci. Žalobkyni samotné v Turecku nebezpečí nehrozí, ale jejímu manželovi hrozí vězení za urážku určité politické strany na sociální síti Facebook, což se dozvěděla neoficiální cestou od sprátceného starosty. Na Česko a ostatní státy Evropské unie nemá ekonomické, rodinné ani kulturní vazby. Do Turecka se vrátit nechce, nesnáší jej.
13. Dne 23. 11. 2023 vydalo Ministerstvo vnitra kladné závazné stanovisko o možnosti vycestování žalobkyně zpět do Turecka. Do správního spisu byla rovněž založena Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 4. 8. 2023 a Informace MZV ČR, Turecko – Turečtí občané kurdského původu, ze dne 11. 10. 2022. Následně žalovaná dne 23. 11. 2023 vydala rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rovněž rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. Dne 28. 11. 2023 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany. Dne 30. 11. 2023 bylo žalované doručeno sdělení Ministerstva vnitra, že u žalobkyně a jejích čtyř synů nebude po dobu probíhajícího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany přistoupeno k zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobkyně je zranitelnou osobou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Zranitelnou osobu lze dle § 46a odst. 3 zákona o azylu zajistit pouze v případě, že opakovaně porušila povinnost uloženou zvláštním opatřením. Současně bylo zažádáno o propuštění žalobkyně, jejího manžela a jejich synů ze ZZC a jejich přemístění do Pobytového střediska Bělá – Jezová k dokončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nato žalovaná vydala napadené rozhodnutí ze dne 2. 12. 2023 o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění. Po vydání napadeného rozhodnutí bylo do správního spisu ještě doloženo rozhodnutí slovenského policejního orgánu ze dne 24. 9. 2023 o administrativním vyhoštění a uložení zákazu vstupu žalobkyni.

14. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval nejlepším zájmem dítěte, zásahem do soukromého a rodinného života a rovněž se nezabýval možnostmi uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců, jakožto mírnější alternativy k samotnému zajištění.
15. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Je třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
16. Soud konstatuje, že nejlepším zájmem dítěte se žalovaná zabývala na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde hodnotila nejlepší zájem dítěte především prizmatem toho, že rodina žalobkyně zůstane ubytována společně v samostatném ubytování, a to v rámci zařízení, které je uzpůsobené pro péči o děti všech věkových kategorií a vybaveno pro trávení volného času rodiny v rámci nově zřízeného bloku právě pro rodiny s dětmi.
17. K přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se žalovaná vyjádřila na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Přiměřenost posuzovala s ohledem na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a v potaz vzala především protiprávní jednání žalobkyně (neoprávněný pobyt na území), žádné rodinné ani kulturní vazby na Česko a hlavní smysl cesty z Turecka – dostat se do Německa, Hannoveru. Napadené rozhodnutí tedy v uvedených ohledech netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
18. Dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie je povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají“*.
19. Dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky,*
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

20. Dle § 123b odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.
21. V posuzovaném případě byla napadeným rozhodnutím žalobkyně nově zajištěna po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud se zabýval otázkou, zda je žalovaná povinna v takovém rozhodnutí uvážit o možnosti uplatnění tzv. zvláštních opatření. Smyslem § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců je, aby důvody, pro které je cizinec zajištěn, byly zkoumány v každém rozhodnutí, týkajícím se omezení jeho osobní svobody. Jedním z důvodů pro vydání rozhodnutí o zajištění je i podmínka, že uložení zvláštních opatření nepostačuje k naplnění účelu správního vyhoštění. Z uvedeného vyplývá závěr, že rovněž při novém rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění je nutné posuzovat naplnění uvedené podmínky zajištění (možnost uložení tzv. zvláštních opatření).
22. Vzhledem k povaze zvláštních opatření podle § 123b i důvodů zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze mít důvodné pochybnosti o možné změně důvodů zajištění, nelze je však *a priori* vyloučit. Pokud zákon o pobytu cizinců ukládá soustavnou povinnost posuzovat důvody zajištění, jistě tato povinnost trvá i při novém rozhodování o zajištění po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť takové rozhodnutí zakládá shodný zásah do práv cizince jako samotné prvotní rozhodnutí o jeho zajištění (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2011, č. j. 11 A 117/2011-9). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná se nijak nezabývala možností uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. K vyjádření žalované soud dodává, že predestované zákonné povinnosti žalované nelze vyhovět tím, že žalovaná ve vyjádření k žalobě odkáže na posuzování o možnosti uložení zvláštních opatření v předešlém rozhodnutí o zajištění, neboť právě v mezidobí mohlo dojít ke změně rozhodných skutečností, které nebyly v předchozím rozhodnutí zohledněny. Soud tedy shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Následně se soud zabýval námitkou, podle které žalovaná vůbec neměla napadené rozhodnutí vydat, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo dosud rozhodnuto o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, přičemž Ministerstvo vnitra vydalo sdělení ze dne 30. 11. 2023 o nezajištění žalobkyně dle § 46a odst. 1 zákona o azylu po dobu trvání řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jelikož se jedná o zranitelnou osobu dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.
24. Dle § 2 odst. 1 písm. b) věty první zákona o azylu platí, že „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany cizinec, který podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.“
25. Dle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že „[v] řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
26. Dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá nové rozhodnutí o zajištění, nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle tohoto zákona, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet. Nové rozhodnutí o zajištění policie vydá do 3 dnů od doby, kdy mělo ministerstvo rozhodnout o zajištění.“
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2019, č. j. 8 Azs 272/2018-70, v odst. 17 a 18 uvedl: „Výše uvedenou novelou byl do zákona o azylu přijat mj. také § 46a odst. 4 zákona o azylu dopadající také dle důvodové zprávy na situaci „přezajištění“ spočívající v tom, že cizinec zajištěný dle zákona o pobytu cizinců podá žádost o mezinárodní ochranu a následně ministerstvo může rozhodnout o jeho zajištění v režimu zákona o azylu. Dále novela přijala i nyní dotčený § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který reaguje na situaci, kdy ministerstvo o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu nerozhodne. V takovém případě může vydat žalovaná nové rozhodnutí o zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců, avšak na základě rozsudku ve věci Arslan musí být pro vydání takového rozhodnutí splněna podmínka, že z individuálních okolností případu vyplývají skutečnosti svědčící o tom, že cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet.
28. Situace stěžovatele je však od výše uvedených případů odlišná. Stěžovatel byl nejprve zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Následně požádal o udělení mezinárodní ochrany. V daný moment přicházelo v úvahu dvojí řešení nastalé situace. Buď mohlo o zajištění rozhodnout ministerstvo v režimu § 46a odst. 4 zákona o azylu, nebo v případě nevydání takového rozhodnutí mohla žalovaná vydat nové rozhodnutí o zajištění v režimu § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.“ (Podtržení doplněno soudem.)
29. Soud konstatuje, že nové rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců může žalovaná vydat i v případě žadatele o udělení mezinárodní ochrany, a to při současném splnění následujících podmínek: (1) cizinec byl již zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, (2) následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, (3) Ministerstvo vnitra poté nerozhodlo podle zákona o azylu o zajištění (přezajištění) cizince a (4) existují oprávněné důvody se domnívat, že cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až s cílem vyhnout se nebo pozdržet své vyhoštění, neboť nepožádal o mezinárodní ochranu dříve, ač tak mohl učinit.

30. V posuzovaném případě je z podkladů založených ve správním spise zřejmé, že žalobkyně byla zajištěna za účelem správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 23. 11. 2023, následně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a Ministerstvo vnitra sdělilo, že ji podle zákona o azylu pro řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezajistí, jelikož je zranitelnou osobou, tedy nedošlo k tzv. přezajištění. Současně existovaly oprávněné důvody ve smyslu poslední podmínky, a to s ohledem na výpověď žalobkyně, že cílem cesty její rodiny je Hannover v Německu, k čemuž již vynaložili nemalé úsilí. Podmínky dle § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro vydání napadeného rozhodnutí tedy byly splněny a napadené rozhodnutí nebylo z tohoto důvodu nezákonné.
31. Jelikož soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné nemohl se již dále relevantně zabývat namítanou nepřiměřeností délky uložené doby zajištění a vlastní nepřiměřeností zásahu rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny, včetně nejlepšího zájmu dítěte.
32. Návrhem žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě se soud pro nehospodárnost nezabýval, neboť v daném řízení byl soud povinen meritorně rozhodnout ve lhůtě sedmi pracovních dní od obdržení správního spisu dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
33. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, je žalovaná v dalším řízení vázána dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
34. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobkyně, jež úspěch ve věci měla, náhradu nákladů řízení výslovně nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. ledna 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.